

на ги съ човката си и литна къмъ болното сиротинче. Вътърътъ бѣше разкжсалъ книжнитѣ прозорци. Болното сирото девойче спѣше. Вrabчето се мушна презъ отвора и остави дветѣ жълти гроздови зърна на масата. До вечерята се върна нѣколко пжти отъ лозето.

Като се пробуди, момиченцето видѣ на масата си цѣла шѣпа жълти гроздови зърна. Зарадва се сиротото му сърдчице, пресегна съ слабитѣ си прѣсти, разтвори уста и захрупа сочнитѣ зрѣли зърна. Освежи се. Очитѣ му се проявиха. Следъ два дни се привдигна отъ леглото здраво и весело.

Мина време и рохкавъ снѣгъ засипа редомъ ниви и лозя. Разтжжи се Вrabчо-Гrabчо. Нѣма нито просо, нито мушички, нито гроздови зърна. Само снѣгъ.

— Олеле майчице! — стресна се Вrabчето. — Азъ едно коремче имамъ, че нѣма какво да сложа въ него, ами що щѣхъ да чина съсь две? Брей, че съмъ билъ глупавъ! Чакай да видя онова сиротинче дали

нѣма да ми подаде нѣщичко.

Вrabчо прехвъркна и кацна на прозореца. Момиченцето видѣ своя гостенинъ.

— Охъ, миличкото ми вrabченце! То ми е примрѣзнало въ тоя студъ. Нека, кака ще му даде трошици да напълни коремчето си, че да ми потропне съ боситѣ си крачета хорце.

Нарони въ шепата си трохи. Разтвори прозореца и ги разпилѣ по снѣга. Вrabчо-Гrabчо се хвърли като лѣвъ и лакомо закълва. Кълве Вrabчо-Гrabчо, гълта и си мисли:

— Право казваше пчелата. Който добро прави — добро намира. Донесохъ нѣкога гроздови зърна, а излапахъ цѣла шѣпа трохи. Охъ, много ми харесва туй, дето нѣмамъ две коремчета. Съ какво щѣхъ да ги залѣгвамъ презъ тия мразовити дни?

Накълва се лакомото пиле и весело зачурулика. После литна къмъ дѣдовата Такова ограда да се напие съ вода. Тамъ добрата стопанка бѣше налѣла въ едно паниче за бездомнитѣ пилета.

Атанасъ Душковъ